

Camino aan het Wad. Wandeling regio Zuidoost-Brabant 25 maart 2018
Best – Boxtel

Verslag van Anita Hendriks.

Op het nippertje haalden we de trein van Boxtel naar Best. Een aardige NS conducteur blies zijn fluitsignaal niet af en wenkte dat we nog mee mochten. Wat een geluk. De volgende halte konden we de trein al weer verlaten en mochten we op zoek naar restaurant het Ambacht. Net als we dreigen de verkeerde kant op te lopen horen we geroep achter ons. Als we omkijken zien we wijzende handen dat we toch echt de andere kant op moeten. Er volgt een hartelijk weerzien met oude bekenden. De Santiago aan het Wad Pelgrims familie is aan het groeien. Zo leuk dat uit alle windstreken de saamhorigheid steeds hechter wordt. Het voelt geweldig om deel te mogen uit maken van deze club.

Wat maakt het toch dat zelfs al lopen we nu nog maar af en toe 1 of soms 2 dagen achter elkaar, met tussenpozen van een week of zelfs 2 of 3 weken, ik toch het gevoel heb op de camino te zijn? Het eerste jaar dat ik in Spanje liep had ik een dag of 5 nodig om me Pelgrim te gaan voelen. Vorig jaar zat ik er meteen de eerste dag al weer in, maar zelfs nu als ik in Nederland loop blij ik het gevoel zomaar weer te hebben. Bijzonder. Werkdagen en caminodagen twee totaal verschillende werelden.

Soms ook verwarrend als ik eerlijk ben. Want de mensen in het dagelijks leven, hebben die klik met de camino niet. Het camino wereldje is een comfortabel wereldje. Een overzichtelijk wereldje, vrolijke mensen, met ieder een eigen rugzak vol verhalen, emoties, geluukmomentjes, en soms ook gewoon met even niks. Dan loopt iemand in zichzelf gekeerd met de stroom mee. Ook dat kan op zomaar een zonnige dag in maart in de mooie natuur van Best naar Boxtel.

We verzamelen in restaurant het Ambacht en klokslag 10.30 u vertrekken zo'n 38 Pelgrims voor deze al weer 4^e laatste tocht georganiseerd door de regio Zuid-Oost Brabant. De organisatie heeft zijn uiterste best gedaan er een afwisselende wandeling van te maken. We lopen verharde en

onverharde paden. Een zelfs een klein stukje verkeerd, waardoor we 2x langs de St. Annakapel komen. Voor wie de eerste keer niet gekeken heeft, die mag nu in de herkansing.

Ook lopen we nogmaals langs de ere tribune met de 'koninklijke' stoelen bij de paardenbak, en de voetballers lopen nog steeds achter de bal aan te rennen op het voor deze gelegenheid omgetoverde weilandvoetbalveld. Rode vlaggetjes geven de hoeken aan, lijnen zijn er nauwelijks te bekennen. Trouwe fans op de keukenstoel tribune kijken toe. Het gaat er verrassend gemoedelijk aan toe. Geen ME te bekennen, wat een genot. Zo kan het dus ook.

Aan het eind van het heerlijke modderige pad wordt er nog even geverifieerd of we nu toch echt de juiste weg hebben. Als dat zo blijkt te zijn hebben we er in een mum van tijd weer stevig de pas in. Hier en daar zijn wat laagjes kleding verdwenen. Het weer is prachtig. De jassen mogen uit. De eerste warme zonnestralen verwarmen onze armen. Wat is dit leuk. De tulpen, narcissen, hyacinten ze kleuren de borders en zijn een

genot voor onze ogen. De vogeltjes flieren en fluiten. Het voorjaar zit in de lucht.

De stemming onder de wandelaars is opperbest. Er worden verhalen gedeeld. Elke pelgrim beleeft zijn of haar camino op een andere manier en deelt graag zijn ervaringen. De nieuwkomers smullen van de verhalen van oudgedienden, de oudgedienden horen de vragen aan die de nieuwkomers hebben en delen hun ervaringen. Zo wordt de ene rugzak leger en de andere steeds voller onderweg. Wat neem je mee, en wat laat je thuis? De grote vraag van iedere Pelgrim. Voor sommigen een dilemma, voor anderen niet eens een punt om over na te denken.

Dat wat je thuislaat is immers mooi meegenomen.

Het tempo in deze grote groep is heel wisselend. Af en toe staan we stil om de groep weer wat compacter te krijgen. Grappig om te zien dat bij zo'n verzamelmomentje de pionnetjes verzet worden. Er worden spontaan nieuwe formaties gevormd. Als de hele club weer op weg is en geniet van de omgeving gaat alles weer zo z'n gangetje, wandelen en babbelen. Ik geniet van de omgeving en schiet ontelbaar veel foto's onderweg. De natuur is echt op z'n voorjaars mooist. De vennen, liggen er prachtig bij. Kikkers zijn volop aan het paren aan de randen van de sloten en

vennen, en als ik mijn hand op een paaltje wil leggen om even te steunen om een mooi plaatje te schieten, zie ik ineens dat er een ragfijn spinsel en heel veel kleine spinnetjes op zitten. Ik verwonder mij over dit bijzondere stukje wonder der natuur. Het is net of er een kanten kleedje op het paaltje gedrapeerd is. Zo klein, zo gaaf, zo fragiel. Wat is de natuur toch mooi.

We houden een lange pauze bij café Vingerhoeds. Een uitspanning met een lange geschiedenis en een bijzondere waardin. Mieke Vingerhoeds heeft hier tot op hoge leeftijd de scepter gezwaaid en was een graag geziene persoonlijkheid. Volgens het bordje buiten bij haar standbeeld op het terras was haar favoriete uitspraak. *Ge kunt ginne dorst mer hebbe, ge hed genog gehad*. Dat kregen de dronkenlui te horen van haar als ze aan hun taks zaten. Mieke Vingerhoeds schonk ze dan ook geen druppel meer. Mieke's wil was wet.

Na deze heerlijke onderbreking gaan we weer op pad en lopen via de Mortelen naar het riviertje de Beerze en zo verder naar het natuurgebied van de Kampina. Een gebied vol beekdalen, heide en vennen. De eindeloze vergezichten, de nog kale bomen die hier en daar toch echt al dik in de knop zitten geven een echt voorjaarsgevoel. De lucht is prachtig blauw. En ongemerkt stappen we zo heel wat kilometers weg.

De bourdon verhuist van de ene naar de andere schouder. Rond 16.00 uur is de tijd aangebroken dat deze wordt overgedragen aan de regio Den Bosch. In restaurant 't Tweespan in Boxtel wachten de regio den Bosch wandelaars met smart op ons. Oude bekende en nieuwe gezichten. Zo'n 60 Pelgrims zien de Bourdon verhuizen van Regio Zuid-Oost Brabant naar regio Den Bosch.

Stempels worden in onze pelgrimspaspoorten gezet. Ervaringen van de dag uitgewisseld en nieuwe wandelplannen gesmeed. Na een drankje en een hapje dat we kregen van de beide regio's is het dan toch echt voorbij.

Regio Zuid-Oost Brabant, wat hebben we genoten van jullie gastvrijheid. Dank aan de vrijwilligers die de mooie wandelingen hebben bedacht. Dank aan iedereen die zijn / haar verhalen wilde delen. Dank aan iedereen die erbij was.

Dag regio Z-O, welkom regio Den Bosch.

Anita